

IV SA/Wa 1923/11 - Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie

LEX nr 1964470

Wyrok

Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie

z dnia 17 stycznia 2012 r.

IV SA/Wa 1923/11

UZASADNIENIE

Skład orzekający

Przewodniczący: Sędzia WSA Alina Balicka (spr.).

Sędziowie WSA: Aneta Dąbrowska, Marian Wolanin.

Sentencja

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 stycznia 2012 r. sprawy ze skargi E. N. na decyzję Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia (...) marca 2010 r. nr (...) w przedmiocie odmowy zmiany decyzji

- 1.** uchyla zaskarżoną decyzję i poprzedzającą ją decyzję Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia (...) lutego 2010 r. nr (...);
- 2.** zasądza od Ministra Spraw Wewnętrznych na rzecz skarżącego kwotę 457 (czterysta pięćdziesiąt siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.

Uzasadnienie faktyczne

Decyzją z dnia (...) marca 2010 r. nr (...) Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji utrzymał w mocy własną decyzję z dnia (...) lutego 2010 r. o odmowie zmiany ostatecznej decyzji Prezesa Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców z dnia (...) maja 2005 r. uchylającej decyzję Wojewody Dolnośląskiego z dnia (...) kwietnia 2004 r., którą stwierdzono utratę obywatelstwa polskiego przez E. N. poprzednio E. N. oraz odmawiającej stwierdzenia posiadania obywatelstwa polskiego przez E. N. poprzednio E. N.

W uzasadnieniu decyzji Minister wskazał, że strona postępowania w dniu (...) sierpnia 2005 r. zaskarżyła decyzję Prezesa Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców z dnia (...) maja 2005 r. do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, który wyrokiem z dnia 9 grudnia 2005 r. sygn. akt IV SA/Wa 1736/05 oddalił skargę. Orzeczenie stało się prawomocne w dniu 10 stycznia 2005 r.

W dniu (...) czerwca 2006 r. E. N. wystąpił do Prezesa Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców o stwierdzenie nieważności decyzji Prezesa Urzędu z dnia (...) maja 2005 r. Decyzją z dnia (...) czerwca 2007 r. organ administracji utrzymał w mocy własną decyzję z dnia (...) kwietnia 2007 r. o odmowie stwierdzenia nieważności decyzji z dnia (...) maja 2005 r., zaś wyrokiem z dnia 29 października 2007 r., sygn. akt IV SA/Wa 1685/07, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie oddalił skargę E. N. na decyzję Prezesa Urzędu z dnia (...) czerwca 2007 r.

W dniu (...) lutego 2010 r. do Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji wpłynął wniosek E. N., złożony na podstawie art. 154 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn.: Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm., dalej: k.p.a.), o uchylenie i zmianę ww. decyzji Prezesa Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców z dnia (...) maja 2005 r.

Odnosząc się do ww. wniosku Minister stwierdził, że skarżący nie wykazał aby za zmianą decyzji Prezesa Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców z dnia (...) maja 2005 r., uchylającej decyzję Wojewody Dolnośląskiego z dnia (...) kwietnia 2004 r., przemawiał interes społeczny lub słuszny interes strony. Słuszny interes strony wystąpi jedynie w przypadku, gdy zmiana lub uchylenie decyzji nie będzie skutkowało wydaniem nowej decyzji naruszającej przepisy prawa. Przedmiotowa decyzja Prezesa Urzędu nie narusza prawa i została wydana w oparciu o materiał dowodowy zebrany w trakcie postępowania przed organem pierwszej i drugiej instancji, który nie tylko w ocenie Ministra ale również Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie pozwalał na jej rzetelne i obiektywne rozpatrzenie. W tej sytuacji, zdaniem Ministra, zmiana decyzji Prezesa Urzędu z dnia (...) maja 2005 r. i wydanie rozstrzygnięcia zgodnego z żądaniem strony a odmiennego od zawartego w ww. decyzji, prowadziłyby do wydania decyzji naruszającej prawo.

E. N. zaskarżył ww. decyzję Ministra z dnia (...) marca 2010 r. zarzucając jej naruszenie art. 154 k.p.a. poprzez uznanie, że skarżący nie ma słusznego, kwalifikowanego interesu w zmianie ostatecznej decyzji Prezesa Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców oraz że zmiana ostatecznej decyzji naruszałaby rację interesu społecznego poprzez stwierdzenie obywatelstwa polskiego przez osobę, która to obywatelstwo utraciła na mocy art. 11 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim (Dz. U. Nr 4, poz. 25 z późn. zm.), a to z kolei prowadziłyby do wprowadzenia do obrotu prawnego decyzji dotkniętej wadą kwalifikowaną, powodującą konieczność stwierdzenia jej nieważności na podstawie art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, wyrokiem z dnia 12 maja 2010 r., sygn. akt IV SA/Wa 561/10, oddalił skargę E. N. na decyzję Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia (...) marca 2010 r. nr (...) w przedmiocie odmowy zmiany decyzji. W uzasadnieniu wyroku Sąd wskazał, że w przypadku decyzji odmawiającej stwierdzenia posiadania obywatelstwa polskiego, która ma charakter związany, zastosowanie trybu przewidzianego przez art. 154 § 1 k.p.a. dopuszczalne jest wyłącznie w przypadku ustalenia wadliwości takiej decyzji i to wadliwości o charakterze niekwalifikowanym, więc nie dającym podstawy do wznowienia postępowania zakończonych wydaniem tej decyzji, bądź do stwierdzenia jej nieważności. Jeżeli zatem strona wystąpi z wnioskiem o uchylenie lub zmianę ostatecznej decyzji o odmowie stwierdzenia obywatelstwa polskiego na podstawie art. 154 k.p.a. twierdząc, iż decyzja ta jest wadliwa, organ powinien rozważyć, czy decyzja jest rzeczywiście wadliwa prawnie, a w razie istnienia takiej wadliwości powinien ocenić, czy są to wady kwalifikowane wymienione w art. 145 § 1 lub art. 156 § 1 k.p.a., co uzasadnia wszczęcie postępowania wznowieniowego albo o stwierdzenie nieważności decyzji, a jeżeli nie są to wady tego rodzaju, powinien rozstrzygnąć, czy z uwagi na stwierdzone wadliwości (naruszenia prawa) interes społeczny i słuszny interes strony przemawia za tym, że decyzja ostateczna podlega uchyleniu lub zmianie.

Sąd wskazał, że w okolicznościach niniejszej sprawy należy jednak uznać, że organ administracji nie mógł stwierdzić żadnej ze wskazanych wadliwości - ani kwalifikowanej, ani

niekwalifikowanej, skutkującej dopuszczalnością zastosowania art. 154 k.p.a., bowiem w świetle art. 170 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm., dalej: p.p.s.a.) związany był prawomocnym wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 9 grudnia 2005 r. sygn. akt IV SA/Wa 1736/05 oddalającym skargę na decyzję Prezesa Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców z dnia (...) maja 2005 r. Powołując się na wyrok NSA z dnia 9 kwietnia 2008 r., sygn. akt I OSK 468/07, Sąd stwierdził, że sformułowany w art. 170 p.p.s.a. pozytywny skutek prawomocności wyroku sądowego statuujący jego moc erga omnes wyłącza możliwość uruchomienia wewnątrzadministracyjnego postępowania kontrolnego przez organy administracji publicznej. Nie mogłaby bowiem w tym postępowaniu zapaść inna decyzja niż wyrok sądu administracyjnego. Związanie to w konsekwencji oznacza brak dopuszczalności przypisania kwestionowanej przez E. N. decyzji wad niekwalifikowanych, które powodowałyby dopuszczalność zastosowania trybu zmiany lub uchylecia decyzji przewidzianego przez art. 154 § 1 k.p.a. Organ administracji nie mógł zatem uwzględnić żądania strony zawartego we wniosku z dnia (...) marca 2010 r. ze względu na wynikającą z art. 170 p.p.s.a. moc wiążącą prawomocnego wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 9 grudnia 2005 r. Wyrokiem z dnia 6 października 2011 r., sygn. akt II OSK 1958/10 Naczelny Sąd Administracyjny na skutek skargi kasacyjnej wniesionej przez E. N. uchylił powyższy wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania przez ten Sąd.

W uzasadnieniu Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, iż Wojewódzki Sąd Administracyjny błędnie uznał, że w postępowaniu toczącym się w trybie przepisu art. 154 k.p.a. sąd i organy związane są wydanym w postępowaniu zwyczajnym wyrokiem oddalającym skargę na decyzję, której wzruszenia domaga się strona.

Kwestia ta była już przedmiotem rozważań Naczelnego Sądu Administracyjnego, który m. innymi w wyroku z dnia 15 sierpnia 1985 r., sygn. akt II SA 80/85 (ONSA 1985, Nr 2, poz. 16) stwierdził, że w przypadku oddalenia przez sąd administracyjny skargi na decyzję, organ administracyjny może wzruszyć później taką decyzję na podstawie art. 154 lub 155 k.p.a., gdy będą spełnione przesłanki przewidziane w tych przepisach. Ocena prawna wyrażona przez sąd administracyjny w przypadku oddalenia skargi wniesionej na decyzję, wiążąca organ z mocy art. 153 p.p.s.a., nie pozbawia jednak tego organu możliwości weryfikacji decyzji na podstawie art. 154 lub 155 k.p.a. z uwagi na przesłanki celowościowe tych przepisów. Podobne stanowisko zajął Naczelny Sąd Administracyjny w wyrokach z dnia 27 sierpnia 1999 r. sygn. akt I SA 1999/98 (Lex nr 48660), z dnia 9 listopada 2007 r. sygn. akt I OSK 1531, (Lex 418289) oraz wyroku z dnia 9 kwietnia 2008 r. sygn. akt I OSK 468/07, (Lex nr 505294) jak również w wyroku z dnia 9 września 2011 r. sygn. akt II OSK 1244/10.

W wyroku z dnia 9 kwietnia 2008 r. sygn. akt I OSK 468/07 Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, że prawomocność jest szczególną kwalifikacją decyzji ostatecznej, którą to cechę uzyskuje w efekcie uznania przez Sąd Administracyjny jako zgodnej z prawem.

Prawomocność jest specyficznym skutkiem w zasadzie tylko wyroku oddalającego skargę. Wyrok taki przesądza, że w chwili wydania zaskarżonej decyzji ostatecznej nie była ona prawnie wadliwa z punktu widzenia kryteriów kontroli legalności. Przymiot prawomocności dotyczy więc tylko sprawy zgodności z prawem danej decyzji i nie stwarza przeszkód dla jej zmiany lub uchylecia w trybie art. 154, 155, 161 czy 162 § 2 k.p.a.

W ocenie Sądu drugiej instancji, przytoczony przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie na uzasadnienie swojego stanowiska fragment uzasadnienia ww. wyroku NSA z dnia 9 kwietnia 2008 r. sygn. akt I OSK 468/07 odnosi się do całkowicie innej sytuacji dotyczącej braku możliwości stwierdzenia na podstawie art. 156 § 1 pkt 1-7 k.p.a. nieważności decyzji mającej cechy prawomocności, tj. co do której Sąd Administracyjny oddalił skargę.

Naczelnny Sąd Administracyjny w składzie orzekającym podzielił stanowisko co do dopuszczalności wzruszania w trybie art. 154 k.p.a. ostatecznych decyzji, które były już przedmiotem kontroli sądu pod względem legalności w postępowaniu zwyczajnym wskazując, iż kontrola ta ze swej istoty nie mogła odnosić się do badania przesłanek określonych w art. 154 k.p.a., które mogą zaistnieć dopiero po wydaniu decyzji. Zwrócono uwagę, iż dopiero po wydaniu decyzji ostatecznej może zaistnieć sytuacja, w której ujawni się interes społeczny lub słuszny interes strony w żądaniu uchylenia lub zmiany tej decyzji na podstawie art. 154 k.p.a. To samo, zdaniem Naczelnego Sądu Administracyjnego odnosi się do decyzji, które były wcześniej przedmiotem kontroli w postępowaniu nieważnościowym na podstawie przepisu art. 156 § 1 pkt 1 k.p.a.

W tej sytuacji za uzasadniony uznano zarzut skargi kasacyjnej, iż Sąd I instancji błędnie uznał za związane go wyrokiem z dnia 9 grudnia 2005 r. i w konsekwencji nie dokonał oceny istnienia po stronie skarżącego słusznego interesu w zmianie niekorzystnej dla niego decyzji, jak również interesu społecznego, a więc przesłanek z art. 154 k.p.a.

Naczelnny Sąd Administracyjny wskazał, aby przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd zastosował się do powyższej oceny prawnej i dokonał kontroli legalności zaskarżonej decyzji zgodnie z przedmiotem postępowania w sprawie wszczętej wnioskiem E. N. z (...) lutego 2010 r. Oceniając decyzję Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji o odmowie zmiany ostatecznej decyzji Prezesa Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców z dnia (...) maja 2005 r. oraz badając zasadność przesłanek z art. 154 k.p.a. Sąd winien wziąć pod uwagę, że zmiana wykładni przepisów prawa stanowi podstawę rozważenia możliwości zmiany decyzji ostatecznej, na mocy której żadna ze stron nie nabyła prawa, jeżeli przemawia za tym interes społeczny lub słuszny interes strony. Podzielając pogląd wyrażony w orzecznictwie sądowym, Naczelnny Sąd Administracyjny wskazał, iż w sytuacji, gdy wadliwości rozstrzygnięcia nie uzasadniają ani stwierdzenia nieważności decyzji, ani wznowienia postępowania, ocena tych wadliwości może być przedmiotem postępowania o uchylenie lub zmianę decyzji w trybie art. 154 lub 155 k.p.a.

Uzasadnienie prawne

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje:

Uprawnienia wojewódzkich sądów administracyjnych, określone przepisami m.in. art. 1 § 1 i 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. Nr 153, poz. 1269 z późn. zm.) oraz art. 3 p.p.s.a. sprowadzają się do kontroli działalności organów administracji publicznej pod względem zgodności z prawem, tj. kontroli zgodności zaskarżonego aktu z przepisami postępowania administracyjnego, a także prawidłowości zastosowania i wykładni norm prawa materialnego.

Mając na względzie powyższe unormowanie, jak również będąc związany zgodnie z art. 190 p.p.s.a. wykładnią prawa dokonaną przez Naczelnny Sąd Administracyjny, Sąd uznał, że skarga jest zasadna i prowadzi do uchylenia zarówno zaskarżonej decyzji, jak i

poprzedzającej ją decyzji Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia (...) lutego 2010 r., odmawiającej zmiany ostatecznej decyzji Prezesa Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców z dnia (...) maja 2005 r. uchylającej decyzję Wojewody Dolnośląskiego z dnia (...) kwietnia 2004 r., którą stwierdzono utratę obywatelstwa polskiego przez E. N., poprzednio E. N., oraz odmawiającej stwierdzenia posiadania obywatelstwa polskiego przez E. N., poprzednio E. N.

Wskazać należy, iż podstawą prawną uchylonych przez Sąd rozstrzygnięć jest art. 154 k.p.a, zgodnie z którym decyzja ostateczna, na mocy której żadna ze stron nie nabyła prawa może być w każdym czasie uchylona lub zmieniona przez organ administracji publicznej, który ją wydał lub organ wyższego stopnia jeżeli przemawia za tym interes społeczny lub słuszny interes strony.

Postępowanie prowadzone na podstawie art. 154 k.p.a. jest postępowaniem nadzwyczajnym, którego przedmiotem - w przeciwieństwie do postępowania głównego zakończonego decyzją ostateczną - nie jest merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, lecz zweryfikowanie decyzji ostatecznej z jednego tylko punktu widzenia, a mianowicie, czy za zmianą (uchyleniem) przemawia interes społeczny lub słuszny interes strony.

Rozstrzygnięcie, jakie wydaje organ orzekając na podstawie art. 154 k.p.a. oparte jest na uznaniu administracyjnym.

W ocenie Sądu trafny jest zatem zarzut strony skarżącej, że zmiana wykładni przepisów prawa stanowi podstawę rozważenia możliwości zmiany decyzji ostatecznej, na mocy której żadna ze stron nie nabyła prawa, jeżeli przemawia za tym interes społeczny lub słuszny interes strony. Należy bowiem podzielić pogląd wyrażony przez Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 24 listopada 2008 r. w sprawie II OSK 1439/07 w świetle którego w sytuacji, gdy wadliwości rozstrzygnięcia nie uzasadniają ani stwierdzenia nieważności decyzji, ani wznowienia postępowania, ocena tych wadliwości może być przedmiotem postępowania o uchylenie lub zmianę decyzji w trybie art. 154 lub 155 k.p.a. Powołując się na stanowisko przyjmowane w doktrynie w odniesieniu do treści art. 135 i 136 k.p.a. w pierwotnym brzmieniu tych przepisów, od wejścia w życie Kodeksu postępowania administracyjnego z dniem 1 stycznia 1961 r. (E. Iserzon, J. Starościak, Kodeks postępowania administracyjnego; Komentarz, Wyd. Prawnicze Warszawa 1970 r., str. 256 - 267), Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził, że nie sposób zakładać, że interes społeczny i słuszny interes strony nie przemawia za uchyleniem lub zmianą decyzji ostatecznej, która jest prawnie wadliwa, jeżeli wadliwość ta nie stanowi uzasadnionej podstawy do stwierdzenia jej nieważności albo do wznowienia postępowania zakończonego taką decyzją. Według przedstawicieli doktryny, w sytuacjach takich, jak błąd w ustaleniu stanu faktycznego lub błąd w ocenie prawnej stanu faktycznego, ale także właśnie zmiana wykładni przepisów prawa, możliwe jest uchylenie lub zmiana decyzji przy zastosowaniu trybu określonego w art. 135 lub 136 k.p.a. Zmiany art. 135 i 136 k.p.a., które w obowiązującym tekście Kodeksu postępowania administracyjnego oznaczone są jako art. 154 i 155, dotyczyły głównie tego, że stosowanie tych przepisów ograniczono do decyzji ostatecznych oraz dodano przesłanki w postaci "interesu społecznego" lub "słusznego interesu strony", od których zależy możliwość uchylenia lub zmiany decyzji ostatecznej, a które to przesłanki, na gruncie art. 135 i 136 k.p.a. w poprzednim brzmieniu były przyjmowane w drodze wykładni. W powołanym wyroku wskazano dalej, że na gruncie art. 154 i 155 k.p.a., w aktualnie obowiązującym brzmieniu, również przyjmuje się, że

postępowanie w sprawie uchylenia lub zmiany decyzji ostatecznej ma za przedmiot ustalenie przesłanek wzruszenia także obowiązującej decyzji, która może być dotknięta wadami niekwalifikowanymi, a więc nie dającymi podstaw do wznowienia postępowania albo stwierdzenia nieważności decyzji (B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks postępowania administracyjnego, Komentarz, 8 wydanie, Warszawa 2006 r., str. 696). Za niewzruszalnością takiej decyzji nie może przemawiać zasada trwałości decyzji administracyjnej (art. 16 § 1 k.p.a.), ponieważ nie ma wystarczających racji, aby przedkładać dalsze formalne obowiązywanie decyzji ostatecznej nad rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z prawem. Oznacza to, że jeżeli strona wystąpi z wnioskiem o uchylenie lub zmianę decyzji ostatecznej na podstawie art. 154 k.p.a., twierdząc, iż decyzja ta jest wadliwa (narusza prawo), organ powinien rozważyć, czy decyzja jest rzeczywiście wadliwa prawnie, a w razie istnienia takiej wadliwości powinien ocenić, czy są to wady kwalifikowane wymienione w art. 145 § 1 lub art. 156 § 1 k.p.a., co uzasadnia wszczęcie postępowania wznowieniowego albo o stwierdzenie nieważności decyzji, a jeżeli nie są to wady tego rodzaju, powinien rozstrzygnąć, czy z uwagi na stwierdzone wadliwości (naruszenia prawa) interes społeczny i słuszny interes strony przemawia za tym, że decyzja ostateczna podlega uchyleniu lub zmianie.

Innymi słowy, interes społeczny lub słuszny interes strony, o którym mowa w art. 154 k.p.a. może przemawiać za uchyleniem lub zmianą decyzji ostatecznej, jeżeli decyzja ta została wydana z naruszeniem prawa, a brak jest podstaw do wznowienia postępowania albo stwierdzenia nieważności decyzji, z powodu tego naruszenia.

W rozpoznawanej sprawie nie ulega wątpliwości, iż decyzja której zmiany domaga się skarżący nie narusza prawa w stopniu rażącym. Była już ona bowiem przedmiotem kontroli Sądu. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, wyrokiem z dnia 9 grudnia 2005 r., sygn. akt IV SA/Wa 1736/05, oddalił skargę E. N. na ww. decyzję, a wyrok ten uprawomocnił się z dniem 10 stycznia 2006 r. Wyrokiem tym Sąd potwierdził, że ww. decyzja jest zgodna z prawem. Ponadto Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie prawomocnym wyrokiem z dnia 29 października 2007 r., sygn. akt IV SA/Wa 1685/07, oddalił skargę E. N. na decyzję Prezesa Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców z dnia (...) czerwca 2007 r. w przedmiocie odmowy stwierdzenia nieważności decyzji Prezesa Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców z dnia (...) kwietnia 2007 r.

Mając zatem na uwadze, iż ocena prawna wyrażona przez sąd administracyjny w przypadku oddalenia skargi wniesionej na decyzję, wiążąca organ z mocy art. 153 p.p.s.a., nie pozbawia tego organu możliwości weryfikacji decyzji na podstawie art. 154 lub 155 k.p.a. z uwagi na przesłanki celowościowe tych przepisów, za błędne należy uznać stanowisko orzekających w sprawie organów, które w niniejszej sprawie powołując się na ww. wyroki Sądów nie dokonały właściwego rozpoznania sprawy, zgodnie z wnioskiem skarżącego w oparciu o przesłanki wynikające z art. 154 k.p.a. tj. nie zbadały, czy zmiana przedmiotowej decyzji uzasadniona jest słusznym interesem strony skarżącej. Organ miał zatem obowiązek ocenić, czy interes społeczny lub słuszny interes strony mogły przemawiać za dokonaniem zmiany wyżej wymienionej decyzji, a zatem czy wystąpiła druga konieczna przesłanka do wzruszenia przedmiotowej decyzji.

W rozpoznawanej sprawie skarżący domagając się zmiany decyzji, powołuje się na jednolitą obecnie linię orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego odnośnie oceny charakteru i skutków prawnych uchwały nr 5/58 Rady Państwa z dnia 23 stycznia 1958 r. w sprawie

zezwolenia na zmianę obywatelstwa polskiego. Według poglądu przyjętego w uzasadnieniu wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 27 października 2005 r., sygn. akt 965/05 (ONSAiWSA z 2006. r., z. 2, poz. 67), który został przyjęty w kolejnych wyrokach NSA (wyrok NSA z dnia 23 marca 2006 r., II OSK 1360/05, Lex nr 198175, wyrok NSA z dnia 25 lipca 2007. r., II OSK 1267/06, Lex nr 364651), uchwała Rady Państwa mogłaby być oceniana, czy jest orzeczeniem o zezwoleniu na zmianę obywatelstwa polskiego określonej osoby jedynie w sytuacji, gdyby zostało ustalone, że podanie o zezwolenie na zmianę obywatelstwa tej osoby zostało przekazane ze stosownym wnioskiem Radzie Państwa i było rozpatrywane przez Radę Państwa przed podjęciem tej uchwały. W takim tylko przypadku możliwe byłoby ocenianie, czy uchwała Rady Państwa stanowi zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego określonej osoby, mimo że osoba ta nie została wymieniona z imienia i nazwiska w uchwale Rady Państwa. Wynika to z faktu, że stosownie do przepisów art. 11 i 13 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim, które są podstawą oceny, czy określona osoba utraciła obywatelstwo polskie, orzekanie o zezwoleniu na zmianę obywatelstwa było stosowaniem przepisów prawa w indywidualnej sprawie dotyczącej określonej osoby.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że skarżący nabył obywatelstwo polskie przez urodzenie. W dniu (...) grudnia 1956 r. rodzice skarżącego wystąpili z podaniami do Rady Państwa o zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego na izraelskie, w związku z wyjazdem na stałe do Państwa Izrael. Podanie takie złożył również małoletni wówczas E. N. W tym samym dniu - tj. (...) grudnia 1956 r., otrzymali oni-jako osoby deklarujące zamiar wyjazdu na pobyt stały do Izraela - dokumenty podróży. Po przyjeździe do Izraela E. N. nabył wraz z rodzicami obywatelstwo izraelskie.

Skarżący słusznie zatem zakwestionował pogląd organu, iż z samego faktu złożenia przez wnioskodawcę jego rodziców podania o udzielenie zezwolenia na zmianę obywatelstwa przed wydaniem uchwały Nr 5/58 przez Radę Państwa należy domniemywać, iż zezwolenie to zostało mu przez ten organ skutecznie udzielone. Skoro zgodnie z art. 13 ust. 2 ustawy, orzeczenie Rady Państwa o utracie obywatelstwa polskiego następowało na wniosek Prezesa Rady Ministrów, to skarżący prawidłowo wskazuje, że samo zainicjowanie przez rodziców skarżącego postępowania o wydanie zezwolenia na zmianę obywatelstwa, poprzez złożenie w tym względzie stosownego podania, nie jest wystarczające do kategorięcznego stwierdzenia, że skutki uchwały Nr 5/58 należy odnieść także wobec skarżącego. Skuteczne zezwolenie na zmianę obywatelstwa mogły uzyskać wyłącznie osoby, w stosunku do których zachowana została odpowiednia procedura przewidziana w omawianym przepisie, a więc które zostały objęte wnioskiem lub wnioskami Prezesa Rady Ministrów złożonymi do Rady Państwa.

Rozpoznając sprawę w tak określonym zakresie Sąd uznał, iż rację ma strona skarżąca, która twierdzi, iż zmiana decyzji Prezesa Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców z dnia (...) maja 2005 r., nie prowadziła do naruszenia interesu społecznego poprzez wprowadzenie do obrotu prawnego decyzji naruszającej prawo, czy też dotkniętej wadą kwalifikowaną. Zgodnie bowiem ze stanowiskiem Naczelnego Sądu Administracyjnego, orzekającego w niniejszej sprawie "zmiana wykładni przepisów prawa stanowi postawę rozważenia możliwości zmiany decyzji ostatecznej, na mocy której żadna ze stron nie nabyła prawa, jeżeli przemawia za tym interes społeczny lub słuszny interes strony". Tym samym organ administracji publicznej orzekający w niniejszej sprawie zobowiązany był wydać orzeczenie

uwzględniające słuszny interes strony skarżącej. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż w świetle jednolitego orzecnictwa sądów administracyjnych decyzja Prezesa Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców, której zmiany w trybie art. 154 k.p.a domaga się skarżący, dotknięta jest wadą niekwalifikowaną w postaci naruszenia art. 11 i 13 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim.

W konsekwencji wbrew stanowisku prezentowanemu przez organ ewentualna zmiana przedmiotowej decyzji nie skutkowałaby podjęciem rozstrzygnięcia, które w sposób rażący naruszałoby prawo. Przeciwnie rozstrzygnięcie to należałoby ocenić jako prawidłowe.

Konkludując Sąd uznał, że zaskarżona decyzja oraz poprzedzająca ją decyzja Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia (...) lutego 2010 r. odmawiająca zmiany w trybie art. 154 k.p.a ostatecznej decyzji Prezesa Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców z dnia (...) maja 2005 r., wydane zostały z naruszeniem prawa i należało wyeliminować je z obrotu prawnego.

Z tych względów Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie na mocy art. 145 § 1 pkt 1 lit. a ustawy p.p.s.a., orzekł jak w sentencji.

O kosztach orzeczono na zasadzie art. 200 i 205 tej ustawy.